

var den faglige Uddannelse, man lagde Vægten paa. Men jeg skal nu forlade dette Punkt og gaa over til Fordringen i § 4. Spørgsmaalet er altsaa det, af hvilken Grund har Krigsbestyrelsen da taget disse Mennesker og sat dem ind i Forplejningskorpset? Sagen er simpelthen den, at det ikke kan lykkes at faa Numrene i Forplejningskorpsets Underofficersklasser besatte fuldt ud; der er saare mange Vakancer, hvad jeg straks skal komme ind paa.

At man ikke er saa heldig at kunne faa Underofficersnumrene i Korpset besatte, er en ligefrem Følge af hele Rekruttilgangen til Korpset. Skolen ved Forplejningskorpset varer kun 4 Maaneder, der forlanges meget i den, og som Følge deraf er det en temmelig udsøgt Stamme, der sættes over i Forplejningskorpset. Det er Kandidater, Seminarister, i det hele taget Folk, som kunne opnaa en ganske anden Livsstilling ude i Verden end den, de opnaa ved at lade sig gøre til Sergenter i Forplejningskorpset; det have de aldeles ikke Lyst til. Jeg maa ogsaa gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at Krigsbestyrelsen har gjort alt, hvad den kunde for at trække til Korpset alle dem, der vilde være Underofficerer i Korpset. Alle, der have indgivet Ansøgning om at komme til Korpset, og som deri have antydet, at det var deres Tanke eller Vilje, eller at de havde det for Øje, at gaa over til at blive Underbefalingsmænd i Korpset, dem har man uden videre taget. Man har ingen Undtagelse gjort; der er vel en enkelt værnepligtig, som man ikke har taget, men det var, fordi han ikke opfyldte de Betingelser, som stilles for Antagelse i Korpset, og jeg kan derfor med Berettigelse sige, at de ere antagne alle. I 1897 tog man 7 og i 1898 10, alle dem, som antydede, at de vilde forblive ved Korpset som Underbefalingsmænd. Men det synes heller ikke, at ville blive til noget med dem. Af de 7 hørte de 2 til første Hold, hvis Uddannelse afsluttede 1ste September i Fjor. Den ene lod sig hjemsende, og Krigsbestyrelsen har ingen Midler til at holde paa dem, naar de ville gaa; den anden ligger endnu som Underkorporal. Den første Begyndelse var altsaa ikke god. Men Spørgsmaalet er nu, hvilke Vakancer har Korpset? Det er et meget vigtigt Moment ved Bedømmelsen af denne Sag, og jeg er tilbøjelig til at tro, at naar den ærede Ordfører hører, hvorledes Sagerne staa, vil han vistnok erkende, at noget formaalstjenligt er der i alt Fald i, at man ikke har vægret sig ved at tage disse Underbefalingsmænd fra Vaabnene og forsætte dem over i Korpset. Da Loven af 22de

Marts 1897, den nu bestaaende Lov, blev gennemført, var der i Korpset 5 ledige Sergentnumre og 9 ledige Korporalnumre, altsaa i alt 14 ledige Numre. Hvorledes er Forholdet nu? I Øjeblikket er der 5 ledige Sergentnumre og 6 ledige Korporalnumre, altsaa i alt 11 ledige Numre. Hvis de 6 ikke vare komne derover, saa havde der nu været 17 ledige Numre. Krigsbestyrelsen er derfor meget glad over, at have kunnet faa en ringe Kvotadel af de ledige Numre besat. Vi trækkes for Øjeblikket med en overordentlig Mængde Vakancer, og naar der ikke raades Bod herpaa, kan Forplejningskorpset ikke bestride sin Tjeneste. De 11 Numre, der nu ere ledige, ere et meget stort Antal af det samlede Antal Underofficersnumre, som Korpset har efter Loven. Ja, dermed tror jeg at have sagt, hvad der i Øjeblikket ligger mig paa Sinde.

Ordføreren for Forespørgerne (Svend Høgsbro): Ja, de Udtalelser, den højtærede Minister nu kom med med Hensyn til, hvad der har motiveret de forskellige Forsættelser, kunne jo forklare, hvad man har gjort, om de end efter min bestemte Mening ikke kunne undskylde det. At den gældende Lovs Regler volde Vanskeligheder, kan være en særdeles væsentlig Grund til, at man kommer til Lovgivningsmagten for at faa dem forandrede. Det var det, den daværende højtærede Krigsminister trøstede sig med med Hensyn til vor Bestemmelse om, at ogsaa Generalintendanten skulde være begyndt fra neden af i Forplejningskorpset; han mente, der kunde være Tilfælde, hvor en saadan Mand ikke kunde findes, men saa vilde han nøjes med den Trøst, at han saa kunde komme til Lovgivningsmagten og faa dens Billigelse til at forlade Lovens Bestemmelser. Saaledes burde man ogsaa have gjort, naar der var Mangel med Hensyn til Tilgang i Stedet for at skaffe Tilgang ad en Vej, som Loven ikke hjemler. Jeg kan fremdeles ikke se rettere, end at den Tilgang, man har skaffet sig, ikke er den, Loven hjemler. Man maa efter Lovens klare Ord holde sig til de 72 Rekrutter, andre har man ikke at tage til, og kan man ikke ad den Vej skaffe sig den fornødne Tilgang, maa man søge Lovgivningsmagtens Hjælp til at faa anden Tilgang. Der kunde maaske da være Tale om at gaa den Vej, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) i sin Tid foreslog, nemlig at gøre det til Betingelse for at faa bevilget Adgang til Forplejningskorpset — thi Folk ville jo meget gerne slippe med de 4 Maaneders, efter manges Mening behagelige Tjeneste — at